

TRACTATENBLAD

VAN HET

KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

JAARGANG 1996 Nr. 304

A. TITEL

*Overeenkomst inzake uitlevering tussen de Lid-Staten van de Europese Unie, met bijlage;
Dublin, 27 september 1996*

B. TEKST¹⁾

Overeenkomst, opgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie betreffende uitlevering tussen de Lid-Staten van de Europese Unie

De Hoge Verdragsluitende Partijen bij deze Overeenkomst, Lid-Staten van de Europese Unie,

Onder verwijzing naar de Akte van de Raad van de Europese Unie van de zeventwintigste september negentienhonderd zesennegentig,

Wensend de justitiële samenwerking in strafzaken tussen de Lid-Staten van de Europese Unie te verbeteren, zowel wat betreft de instelling van strafvervolgingen als de tenuitvoerlegging van straffen,

Erkennend het belang van uitlevering, als onderdeel van de justitiële samenwerking, voor het verwezenlijken van deze doelstellingen,

Erop wijzend dat de Lid-Staten een gemeenschappelijk belang hebben ervoor te zorgen dat uitlevering doeltreffend en snel plaatsvindt, voor zover hun staatsbestel stoelt op democratische beginselen en zij de verplichtingen nakomen die zijn vastgelegd in het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950,

¹⁾ De Engelse en Franse tekst zijn afgedrukt op blz. 16 e.v. De Deense, Duitse, Finse, Griekse, Ierse, Italiaanse, Portugese, Spaanse en Zweedse tekst zijn niet afgedrukt.

Uitdrukking gevend aan hun vertrouwen in de structuur en de werking van hun rechtsstelsels en in het vermogen van alle Lid-Staten om een eerlijke rechtsgang te waarborgen,

Indachtig het feit dat de Raad bij akte van 10 maart 1995 de Overeenkomst aangaande de verkorte procedure tot uitlevering tussen de Lid-Staten van de Europese Unie heeft opgesteld,

Rekening houdend met het belang om tussen de Lid-Staten van de Europese Unie een Overeenkomst te sluiten ter aanvulling van het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 13 december 1957 en van andere geldende verdragen op dit terrein,

Overwegende dat de bepalingen van deze verdragen van toepassing blijven op alles wat niet in deze Overeenkomst is behandeld,

Hebben overeenstemming bereikt omtrent het volgende:

Artikel 1

Algemene bepalingen

1. Deze Overeenkomst strekt tot het aanvullen en het vergemakkelijken van de toepassing, tussen de Lid-Staten van de Europese Unie, van:

- het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 13 december 1957, hierna te noemen: Europees Uitleveringsverdrag;
- het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme van 27 januari 1977, hierna te noemen: het Europees Terrorismeoverdrag;
- de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, in het kader van de betrekkingen tussen de Lid-Staten die Partij zijn bij deze Overeenkomst, en
- hoofdstuk 1 van het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden van 27 juni 1962, zoals gewijzigd bij het Protocol van 11 mei 1974, hierna te noemen: Benelux-Verdrag.

2. Het bepaalde in lid 1 doet niet af aan de toepasselijkheid van verdergaande bepalingen van bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen Lid-Staten, alsmede, als voorzien in artikel 23, lid 3, van het Europees Uitleveringsverdrag, van uitleveringsregelingen op basis van een uniforme wetgeving of wederkerige wetgevingen die het mogelijk maken op het grondgebied van een Lid-Staat bevelen tot aanhouding ten uitvoer te leggen die op het grondgebied van een andere Lid-Staat gegeven zijn.

Artikel 2

Feiten die tot uitlevering kunnen leiden

1. Tot uitlevering kunnen leiden feiten die krachtens het recht van de verzoekende Lid-Staat strafbaar zijn gesteld met een vrijheidsstraf of met een maatregel welke vrijheidsbeneming meebrengt met een maximum van ten minste twaalf maanden en krachtens het recht van de aangezochte Lid-Staat met een vrijheidsstraf of met een maatregel welke vrijheidsbeneming meebrengt met een maximum van ten minste zes maanden.

2. Uitlevering kan niet worden geweigerd op grond van het feit dat het recht van de aangezochte Lid-Staat niet voorziet in dezelfde soort maatregel welke vrijheidsbeneming meebrengt als het recht van de verzoekende Lid-Staat.

3. Het bepaalde in artikel 2, lid 2, van het Europees Uitleveringsverdrag en in artikel 2, lid 2, van het Benelux-verdrag is eveneens van toepassing wanneer bepaalde feiten strafbaar zijn gesteld met een geldboete.

Artikel 3

Samenspanning of deelneming aan een criminele organisatie

1. Indien het feit waarvoor de uitlevering wordt verzocht, krachtens het recht van de verzoekende Lid-Staat wordt aangemerkt als samenspanning of deelneming aan een criminele organisatie en is strafbaar gesteld met een vrijheidsstraf of met een maatregel welke vrijheidsbeneming met zich meebrengt met een maximum van ten minste twaalf maanden, mag uitlevering niet worden geweigerd op grond van het feit dat het recht van de aangezochte Lid-Staat dit feit niet strafbaar stelt, mits de samenspanning of de criminele organisatie tot oogmerk heeft het plegen van

a. een of meer feiten als bedoeld in de artikelen 1 en 2 van het Europees Terrorisme­verdrag, of

b. enig ander feit dat strafbaar is gesteld met een vrijheidsstraf of met een maatregel welke vrijheidsbeneming met zich meebrengt met een maximum van ten minste 12 maanden, op het gebied van handel in verdovende middelen en andere vormen van georganiseerde misdaad of andere daden van geweld gericht tegen het leven, de fysieke integriteit of vrijheid van een persoon, of wanneer daarbij gemeen gevaar voor personen is ontstaan.

2. Om vast te stellen of de samenspanning of de criminele organisatie het oogmerk heeft een van de feiten te plegen als bedoeld in lid 1, onder a of b, houdt de aangezochte Lid-Staat rekening met de informatie die opgenomen is in het bevel tot aanhouding of een andere akte die

dezelfde kracht heeft, of in de veroordeling van de persoon wiens uitlevering wordt verzocht en in het overzicht van de feiten als bedoeld in artikel 12, lid 2, onder b, van het Europees Uitleveringsverdrag of in artikel 11, lid 2, onder b, van het Benelux-Verdrag.

3. Elke Lid-Staat kan bij de kennisgeving als bedoeld in artikel 18, lid 2, verklaren dat hij zich het recht voorbehoudt lid 1 niet, dan wel onder bepaalde nader omschreven voorwaarden toe te passen.

4. Een Lid-Staat die overeenkomstig lid 3 een voorbehoud heeft gemaakt, maakt uitlevering overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, lid 1, mogelijk bij gedrag van een persoon die deelneemt aan het plegen door een groep van personen met een gemeenschappelijk oogmerk van een of meer strafbare feiten op het terrein van terrorisme, als bedoeld in de artikelen 1 en 2 van het Europees terrorismeverdrag, op het terrein van handel in verdovende middelen en andere vormen van georganiseerde misdaad of van andere daden van geweld gericht tegen het leven, de fysieke integriteit of vrijheid van een persoon of wanneer daarbij gemeen gevaar voor personen is ontstaan, welke zijn strafbaar gesteld met een vrijheidsstraf met een maximum van ten minste twaalf maanden, ook indien de persoon niet deelneemt aan de feitelijke uitvoering van het betrokken feit of de betrokken feiten. De bijdrage van de persoon dient opzettelijk te gebeuren met kennis ofwel van het oogmerk en van de algemene misdadige activiteiten van de groep of van het voornemen van de groep om het betrokken feit of de betrokken feiten te plegen.

Artikel 4

Bevel tot vrijheidsbeneming in een andere plaats dan in een penitentiaire inrichting

Uitlevering met het oog op strafvervolgning kan niet worden geweigerd op grond van het feit dat het verzoek overeenkomstig artikel 12, lid 2, onder a, van het Europees Uitleveringsverdrag of artikel 11, lid 2, onder a, van het Benelux-Verdrag wordt gestaafd met een bevel van de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Lid-Staat tot vrijheidsbeneming van de betrokkene in een andere plaats dan in een penitentiaire inrichting.

Artikel 5

Politieke delicten

1. Voor de toepassing van deze Overeenkomst wordt geen strafbaar feit door de aangezochte Lid-Staat beschouwd als een politiek delict, een met een politiek delict samenhangend feit of een feit ingegeven door politieke motieven.

2. Elke Lid-Staat kan bij de in artikel 18, lid 2, bedoelde kennisgeving verklaren dat hij zich het recht voorbehoudt het bepaalde in lid 1 slechts toe te passen met betrekking tot

a. de strafbare feiten als bedoeld in de artikelen 1 en 2 van het Europees Terrorismeverdrag,

b. strafbare feiten die worden aangemerkt als samenspanning of deelneming aan een criminele organisatie, overeenkomend met de beschrijving van het gedrag bedoeld in artikel 3, lid 4, met het oogmerk een of meer strafbare feiten als bedoeld in de artikelen 1 en 2 van het Europees Terrorismeverdrag te plegen.

3. Het bepaalde in artikel 3, lid 2, van het Europees Uitleveringsverdrag en in artikel 5 van het Europees Terrorismeverdrag blijft onverlet.

4. Voorbehouden uit hoofde van artikel 13 van het Europees terrorismeverdrag zijn niet van toepassing op uitlevering tussen de Lid-Staten.

Artikel 6

Fiscale delicten

1. Inzake retributies, belastingen, douane en deviezen kunnen, overeenkomstig het bepaalde in deze Overeenkomst, het Europees Uitleveringsverdrag en het Benelux-Verdrag, eveneens tot uitlevering leiden, feiten die krachtens het recht van de aangezochte Lid-Staat worden aangemerkt als een strafbaar feit van dezelfde aard.

2. Uitlevering mag niet worden geweigerd op grond van het feit dat in de wetgeving van de aangezochte Lid-Staat niet dezelfde soort retributies of belastingen worden geheven, of die wetgeving niet dezelfde soort regeling op het gebied van retributies, belastingen, douane of deviezen bevat als de wetgeving van de verzoekende Lid-Staat.

3. Elke Lid-Staat kan bij de in artikel 18, lid 2, bedoelde kennisgeving verklaren dat hij uitlevering voor fiscale delicten slechts toestaat voor feiten die kunnen worden aangemerkt als overtredingen van voorschriften betreffende de accijnzen, de belasting over toegevoegde waarde en de douane.

Artikel 7

Uitlevering van onderdanen

1. Uitlevering mag niet worden geweigerd op grond van het feit dat de persoon wiens uitlevering is verzocht, onderdaan in de zin van artikel 6 van het Europees Uitleveringsverdrag is van de aangezochte Lid-Staat.

2. Elke Lid-Staat kan bij de in artikel 18, lid 2, bedoelde kennisgeving verklaren dat hij uitlevering van zijn onderdanen niet toestaat of slechts onder bepaalde door hem aan te geven voorwaarden.

3. Elk voorbehoud, als bedoeld in lid 2, heeft een geldigheidsduur van vijf jaar te rekenen vanaf de eerste dag van de toepassing van de Overeenkomst door de betrokken Lid-Staat. Het voorbehoud kan echter telkens voor een periode van dezelfde duur worden verlengd.

Twaalf maanden vóór de datum waarop de geldigheid van het voorbehoud verstrijkt, stelt de depositaris de betrokken Lid-Staat daarvan op de hoogte.

De Lid-Staat deelt de depositaris uiterlijk drie maanden vóór het verstrijken van elke periode van vijf jaar mee of hij zijn voorbehoud handhaaft, zodanig wijzigt dat de voorwaarden voor uitlevering worden versoepeld, dan wel intrekt.

Indien de kennisgeving, als bedoeld in de vorige alinea, achterwege blijft, bericht de depositaris de betrokken Lid-Staat dat zijn voorbehoud automatisch als verlengd wordt beschouwd voor een periode van zes maanden, binnen welke periode de Lid-Staat alsnog tot kennisgeving moet overgaan. Indien na afloop van die periode de kennisgeving ontbreekt, vervalt het voorbehoud.

Artikel 8

Verjaring

1. Uitlevering kan niet worden geweigerd op grond van het feit dat het recht tot strafvervolgning of de straf volgens de wet van de aangezochte Lid-Staat verjaard is.

2. De aangezochte Lid-Staat heeft de mogelijkheid om lid 1 niet toe te passen indien het verzoek om uitlevering betrekking heeft op feiten die krachtens de strafwetgeving van deze Lid-Staat onder zijn rechtsmacht vallen.

Artikel 9

Amnestie

Uitlevering wordt niet toegestaan voor een strafbaar feit dat in de aangezochte Lid-Staat onder een amnestie valt, indien de aangezochte Lid-Staat krachtens zijn strafwetgeving bevoegd zou zijn om dat strafbare feit te vervolgen.

Artikel 10

Andere feiten dan die waarop uitleveringsverzoek gebaseerd is

1. Wegens andere vóór de overlevering begane feiten dan die welke aan het verzoek tot uitlevering ten grondslag lagen, kan, zonder dat daarvoor de toestemming van de aangezochte Staat is verkregen, de opgeëiste persoon

- a. worden vervolgd of berecht wanneer de feiten niet strafbaar zijn gesteld met een vrijheidsstraf of een vrijheidsbenemende maatregel;
 - b. worden vervolgd of berecht, voor zover de strafvervolgning niet leidt tot de toepassing van een maatregel die zijn persoonlijke vrijheid beperkt;
 - c. worden onderworpen aan de tenuitvoerlegging van een straf of een maatregel die geen vrijheidsbeneming meebrengt, met inbegrip van een geldboete, of een daarvoor in de plaats komende maatregel, zelfs indien deze kan leiden tot beperking van zijn persoonlijke vrijheid;
 - d. worden vervolgd, berecht, in hechtenis worden genomen met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel of worden onderworpen aan enige andere beperking van zijn persoonlijke vrijheid, indien hij na zijn overlevering uitdrukkelijk afstand doet van de bescherming van het specialiteitsbeginsel voor bepaalde vóór zijn overlevering begane feiten.
2. De afstand, als bedoeld in lid 1, onder d, wordt door de uitgeleverde persoon gedaan ten overstaan van de bevoegde rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Lid-Staat en wordt opgetekend in een proces-verbaal dat wordt opgemaakt overeenkomstig het nationale recht van die Lid-Staat.
 3. Elke Lid-Staat neemt de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de afstand als bedoeld in lid 1, onder d, wordt verkregen onder omstandigheden waaruit blijkt dat de betrokkene uit vrije wil handelt en zich volledig bewust is van de gevolgen. De uitgeleverde persoon heeft te dien einde het recht zich door een raadsman te doen bijstaan.
 4. Wanneer de aangezochte Staat een verklaring heeft afgelegd als bedoeld in artikel 6, lid 3, is het bepaalde in lid 1, onder a, b en c, van dit artikel niet van toepassing op fiscale delicten, behalve op die als bedoeld in artikel 6, lid 3.

Artikel 11

Toestemming van de aangezochte Staat

Elke Lid-Staat kan bij de in artikel 18, lid 2, bedoelde kennisgeving, of op enig ander tijdstip, verklaren dat, in zijn betrekkingen met andere Lid-Staten die dezelfde verklaring hebben afgelegd, de toestemming als bedoeld in artikel 14, lid 1, onder a, van het Europees Uitleveringsverdrag en artikel 13, lid 1, onder a, van het Benelux-Verdrag, wordt geacht te zijn gegeven, tenzij hij in een bijzonder geval bij de inwilliging van de uitlevering anders aangeeft.

Indien de Lid-Staat in een bijzonder geval heeft aangegeven dat de toestemming niet mag worden geacht te zijn gegeven, blijft artikel 10, lid 1, van toepassing.

Artikel 12

Verderlevering aan een andere Lid-Staat

1. Het bepaalde in artikel 15 van het Europees Uitleveringsverdrag en in artikel 14, lid 1, van het Benelux-Verdrag is niet van toepassing op verzoeken om verderlevering van een Lid-Staat naar een andere Lid-Staat.

2. Elke Lid-Staat kan bij de in artikel 18, lid 2, bedoelde kennisgeving verklaren dat het bepaalde in artikel 15 van het Europees Uitleveringsverdrag en in artikel 14, lid 1, van het Benelux-Verdrag van toepassing blijft, tenzij in artikel 13 van de Overeenkomst aangaande de verkorte procedure tot uitlevering tussen de Lid-Staten van de Europese Unie¹⁾ anders is bepaald, dan wel indien de betrokkene met zijn verderlevering aan een andere Lid-Staat instemt.

Artikel 13

Centrale autoriteit en verzending van documenten via een telekopieerapparaat

1. Elke Lid-Staat wijst één of, indien dit volgens zijn grondwet is voorgeschreven, meer centrale autoriteiten aan die zijn belast met het toezenden en in ontvangst nemen van uitleveringsverzoeken en de nodige documenten ter staving daarvan, alsook van de officiële briefwisseling aangaande uitleveringsverzoeken, tenzij anders bepaald in andere bepalingen van deze Overeenkomst.

2. Elke Lid-Staat wijst overeenkomstig lid 1 zijn autoriteit of autoriteiten aan bij de in artikel 18, lid 2, bedoelde kennisgeving en kan die aanwijzing naderhand te allen tijde wijzigen.

3. Het uitleveringsverzoek en de documenten bedoeld in lid 1 kunnen via een telekopieerapparaat worden verzonden. Elke centrale autoriteit beschikt over apparatuur waarmee genoemde documenten op die wijze kunnen worden verzonden en ontvangen, en zorgt ervoor dat die apparatuur goed functioneert.

4. Om de herkomst en de vertrouwelijkheid van de verzonden documenten te waarborgen, wordt gebruik gemaakt van crypto-apparatuur die afgestemd is op de telekopieerapparatuur van de centrale autoriteit, wanneer die apparatuur voor de toepassing van dit artikel in werking wordt gesteld.

¹⁾ Overeenkomst door de Raad opgesteld bij zijn akte van 10.03.1995 op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (PB nr. C 78 van 30.03.1995, blz. 1).

De Lid-Staten stellen in onderling overleg de praktische uitvoeringsbepalingen van dit artikel vast.

5. Om de echtheid van de uitleveringsdocumenten te waarborgen, verklaart de centrale autoriteit van de verzoekende Staat in haar verzoek ervoor in te staan dat de ter staving van het verzoek toegezonden documenten overeenstemmen met de originele documenten, en geeft zij een overzicht van de paginering. Wanneer de aangezochte Lid-Staat de overeenstemming van de documenten met de originele documenten betwist, is de centrale autoriteit van de aangezochte Lid-Staat gerechtigd van de centrale autoriteit van de verzoekende Staat te verlangen dat zij, via diplomatieke of andere in onderling overleg overeengekomen kanalen, binnen een redelijke termijn originele documenten of voor eensluidend gewaarmerkte afschriften overlegt.

Artikel 14

Aanvullende inlichtingen

Elke Lid-Staat kan bij de in artikel 18, lid 2, bedoelde kennisgeving, of op enig ander tijdstip, verklaren dat in zijn betrekkingen met de andere Lid-Staten die dezelfde verklaring hebben afgelegd, de rechterlijke of andere bevoegde autoriteiten van die andere Lid-Staten, in voorkomend geval zich rechtstreeks kunnen wenden tot zijn rechterlijke of andere bevoegde autoriteiten belast met de strafvervolging van de persoon wiens uitlevering is verzocht, ten einde aanvullende inlichtingen als bedoeld in artikel 13 van het Europees Uitleveringsverdrag en in artikel 12 van het Benelux-Verdrag te verkrijgen.

Wanneer een Lid-Staat een dergelijke verklaring aflegt, geeft hij aan welke rechterlijke of andere bevoegde autoriteiten deze aanvullende inlichtingen mogen verzoeken, meedelen en in ontvangst nemen.

Artikel 15

Legalisering

Documenten of afschriften van documenten die met het oog op uitlevering worden toegezonden, zijn vrijgesteld van legalisering of andere formaliteiten, tenzij anders bepaald in deze Overeenkomst, het Europees Uitleveringsverdrag of in het Benelux-Verdrag. In laatstbedoeld geval worden afschriften van documenten als gelegaliseerd beschouwd, wanneer deze zijn gewaarmerkt door de gerechtelijke instantie waarvan het originele document afkomstig is of door de centrale autoriteit, als bedoeld in artikel 13.

Artikel 16

Doortocht

Bij doortocht als bedoeld in artikel 21 van het Europees Uitleveringsverdrag en in artikel 21 van het Benelux-Verdrag over het grondgebied van een Lid-Staat naar een andere Lid-Staat is het navolgende van toepassing:

a. Het verzoek om doortocht dient zodanige informatie te bevatten dat de Lid-Staat van doortocht het verzoek kan beoordelen en op grond daarvan ten aanzien van de uitgeleverde persoon de dwangmiddelen kan toepassen, welke noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de doortocht.

Met het oog daarop zijn de volgende gegevens voldoende:

- de identiteit van de uitgeleverde persoon,
- het bestaan van een bevel tot aanhouding of een andere akte met dezelfde kracht of van een voor tenuitvoerlegging vatbaar vonnis,
- de aard en de wettelijke omschrijving van het strafbare feit,
- een omschrijving van de omstandigheden waaronder het strafbare feit is gepleegd, met inbegrip van tijd en plaats.

b. Het verzoek om doortocht, alsmede de gegevens als bedoeld in lid 1, kunnen tot de Lid-Staat van doortocht worden gericht via alle middelen die schriftelijk kunnen worden weergegeven. De Lid-Staat van doortocht geeft op dezelfde wijze kennis van zijn beslissing.

c. In geval het vervoer door de lucht plaatsvindt, waarbij geen tussenlanding is voorzien, verstrekt de verzoekende Lid-Staat in geval van een onvoorziene tussenlanding, aan de betrokken Lid-Staat de gegevens, als bedoeld onder a.

d. Behoudens het bepaalde in deze Overeenkomst, met name in de artikelen 3, 5 en 7 blijft het bepaalde in artikel 21, leden 1, 2, 5 en 6 van het Europees Uitleveringsverdrag van toepassing.

Artikel 17

Voorbehouden

Bij deze Overeenkomst zijn geen andere voorbehouden toegestaan dan die waarin deze Overeenkomst uitdrukkelijk voorziet.

Artikel 18

Inwerkingtreding

1. Deze Overeenkomst wordt de Lid-Staten ter aanneming volgens hun onderscheiden grondwettelijke bepalingen voorgelegd.

2. De Lid-Staten stellen de Secretaris-Generaal van de Raad van de Europese Unie in kennis van de voltooiing van de overeenkomstig hun grondwettelijke bepalingen voor de aanneming van deze Overeenkomst vereiste procedure.

3. Deze Overeenkomst treedt in werking negentig dagen na de in lid 2 bedoelde kennisgeving door de laatste Staat die op het tijdstip waarop de akte tot opstelling van deze Overeenkomst door de Raad wordt aangenomen Lid-Staat van de Europese Unie is.

4. Tot de inwerkingtreding van deze Overeenkomst kan elke Lid-Staat bij de kennisgeving als bedoeld in lid 2, of op enig ander tijdstip verklaren dat de overeenkomst negentig dagen na nederlegging van de verklaring op hem van toepassing is in zijn betrekkingen met andere Lid-Staten die eenzelfde verklaring hebben afgelegd.

5. Deze Overeenkomst is alleen van toepassing op verzoeken die worden ingediend na de datum waarop deze in werking is getreden of tussen de aangezochte Staat en de verzoekende Staat van toepassing is geworden.

Artikel 19

Toetreding van nieuwe Lid-Staten

1. Elke Staat die lid wordt van de Europese Unie, kan tot deze Overeenkomst toetreden.

2. De door de Raad van de Europese Unie vastgestelde tekst van deze Overeenkomst in de taal van de toetredende Lid-Staat is met de andere teksten gelijkelijk authentiek.

3. De akten van toetreding worden nedergelegd bij de depositaris.

4. Deze Overeenkomst treedt ten aanzien van elke toetredende Staat in werking negentig dagen nadat diens akte van toetreding is nedergelegd, of op de datum van haar inwerkingtreding van de overeenkomst indien deze bij het verstrijken van de genoemde periode van negentig dagen nog niet in werking is getreden.

5. Indien de Overeenkomst nog niet in werking is getreden op het tijdstip van nederlegging van zijn akte van toetreding, is artikel 18, lid 4, van toepassing op de toetredende Lid-Staat.

Artikel 20

Depositaris

1. De Secretaris-Generaal van de Raad van de Europese Unie is depositaris van deze Overeenkomst.

2. De depositaris maakt in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen de stand van de aannemingen en toetredingen, alsmede de verklaringen, voorbehouden en andere kennisgevingen met betrekking tot deze Overeenkomst bekend.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder dit Verdrag hebben gesteld.

GEDAAN te Dublin, de zeventwintigste september negentienhonderdzesennegentig, in één exemplaar in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, welk exemplaar wordt nedergelegd in het archief van het Secretariaat-Generaal van de Raad van de Europese Unie. De Secretaris-Generaal doet een voor eensluidend geaarmerkt afschrift ervan toekomen aan elke Lid-Staat.

De Overeenkomst is ondertekend voor de volgende Staten:

België
Denemarken
Duitsland
Finland
Frankrijk
Griekenland
Ierland
Italië
Luxemburg
het *Koninkrijk der Nederlanden*
Oostenrijk
Portugal
Spanje
het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland
Zweden

Bijlage

Gemeenschappelijke verklaring in verband met het asielrecht

De Lid-Staten verklaren dat deze Overeenkomst geen afbreuk doet aan het asielrecht zoals dit door hun respectieve grondwetten wordt erkend, noch aan de toepassing door de Lid-Staten van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Verdrag betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967.

Verklaring van Denemarken, Finland en Zweden in verband met artikel 7 van deze Overeenkomst

Denemarken, Finland en Zweden bevestigen dat zij zich – zoals zij reeds te kennen hebben gegeven tijdens de onderhandelingen over hun toetreding tot de Schengen-verdragen – ten aanzien van andere Lid-Staten die een gelijke behandeling waarborgen, niet zullen beroepen op hun verklaringen uit hoofde van artikel 6, lid 1, van het Europees Uitleveringsverdrag als grond om de uitlevering van op hun grondgebied verblijvende onderdanen van niet-Noordse Staten te weigeren.

Verklaring over het begrip „onderdanen”

De Raad neemt nota van de verbintenis van de Lid-Staten het Verdrag van de Raad van Europa inzake de overbrenging van gevonniste personen van 21 maart 1983 toe te passen ten aanzien van de onderdanen van elke Lid-Staat in de zin van artikel 3, lid 4, van dat Verdrag.

De verbintenis van de Lid-Staten, als bedoeld in de eerste alinea, wordt aangegaan zonder afbreuk te doen aan de toepassing van het bepaalde in artikel 7, lid 2, van deze Overeenkomst.

Verklaring van Griekenland betreffende artikel 5

Griekenland interpreteert artikel 5 in het licht van lid 3 van dit artikel. Aldus wordt de Helleense Grondwet gerespecteerd, die:

- uitlevering van een vreemdeling die vervolgd wordt wegens zijn inzet voor de vrijheid, uitdrukkelijk verbiedt, en
 - onderscheid maakt tussen politieke en zogeheten gemengde delicten, voor welke delicten niet dezelfde regeling geldt als voor politieke delicten.
-

**Verklaring van Portugal betreffende de uitlevering waarom wordt
verzocht in verband met een strafbaar feit dat bestraft wordt met
een straf of maatregel die levenslange vrijheidsbeneming
meebrengt**

Portugal, dat een voorbehoud heeft gemaakt bij het Europees Uitleveringsverdrag krachtens hetwelk het geen uitlevering toestaat van personen wier uitlevering wordt verzocht voor een strafbaar feit dat wordt bestraft met een straf of maatregel welke levenslange vrijheidsbeneming meebrengt, verklaart dat het, wanneer uitlevering wordt verzocht voor een strafbaar feit dat met een straf of maatregel welke levenslange vrijheidsbeneming meebrengt, de uitlevering met inachtneming van de desbetreffende bepalingen van zijn grondwet, zoals geïnterpreteerd door zijn constitutionele hof, alleen zal toestaan indien hij de door de verzoevende Lid-Staat toegezegde waarborgen tot toepassing van naar zijn nationale recht of volgens zijn praktijk inzake de tenuitvoerlegging van straffen bestaande voorzieningen ten gunste van de betrokkene te waarborgen, voldoende acht.

Portugal bevestigt opnieuw de geldigheid van verbintenissen die zijn aangegaan in het kader van bestaande internationale overeenkomsten waarbij hij partij is, in het bijzonder artikel 5 van het Verdrag tot toetreding van Portugal tot de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

**Verklaring van de Raad betreffende de follow-up van de
Overeenkomst**

De Raad verklaart:

- a. het wenselijk te achten dat op gezette tijden, op basis van door de Lid-Staten verstrekte informatie, een onderzoek wordt verricht naar:
 - de toepassing van deze Overeenkomst;
 - de werking van deze Overeenkomst wanneer zij in werking is getreden;
 - de mogelijkheid voor de Lid-Staten om de in het kader van deze Overeenkomst gemaakte voorbehouden te wijzigen ten einde de uitleveringsvoorwaarden te versoepelen of in te trekken;
 - de werking van de uitleveringsprocedure tussen de Lid-Staten in het algemeen;
 - b. dat hij een jaar na de inwerkingtreding van deze Overeenkomst de eventuele toekenning van een bevoegdheid aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen zal onderzoeken.
-

**Convention, drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on
European Union, relating to extradition between the Member
States of the European Union**

The High Contracting Parties to this Convention, Member States of the European Union,

Referring to the Act of the Council of the European Union of the twenty-seventh day of September in the year one thousand nine hundred and ninety-six,

Desiring to improve judicial cooperation between the Member States in criminal matters, with regard both to prosecution and to the execution of sentences,

Recognizing the importance of extradition in judicial cooperation for the achievement of these objectives,

Stressing that Member States have an interest in ensuring that extradition procedures operate efficiently and rapidly insofar as their systems of government are based on democratic principles and they comply with the obligations laid down by the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms signed in Rome on 4 November 1950,

Expressing their confidence in the structure and operation of their judicial systems and in the ability of all Member States to ensure a fair trial,

Bearing in mind that by Act of 10 March 1995 the Council drew up the Convention on simplified extradition procedure between the Member States of the European Union,

Taking account of the interest in concluding a Convention between the Member States of the European Union supplementing the European Convention on Extradition of 13 December 1957 and the other Conventions in force on the matter,

Considering that the provisions of those Conventions remain applicable for all matters not covered by this Convention,

Have agreed as follows:

Article 1

General provisions

1. The purpose of this Convention is to supplement the provisions and facilitate the application between the Member States of the European Union:

**Convention établie sur la base de l'article K.3 du Traité sur
l'Union Européenne, relative à l'extradition entre les Etats
Membres de l'Union européenne**

Les hautes parties contractantes à la présente Convention, Etats membres de l'Union européenne,

Se référant à l'acte du Conseil de l'Union européenne du vingt-sept septembre mil neuf cent quatre-vingt-seize,

Désirant améliorer la coopération judiciaire en matière pénale entre les Etats membres, en ce qui concerne tant l'exercice des poursuites que l'exécution des condamnations,

Reconnaissant l'importance de l'extradition dans le domaine de la coopération judiciaire pour la réalisation de ces objectifs,

Soulignant que les Etats membres ont un intérêt commun à assurer que les procédures d'extradition fonctionnent d'une manière efficace et rapide dans la mesure où leurs systèmes de gouvernement sont fondés sur les principes démocratiques et où les Etats membres respectent les obligations fixées par la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, signée à Rome le 4 novembre 1950,

Exprimant leur confiance dans la structure et dans le fonctionnement de leurs systèmes judiciaires et dans la capacité de tous les Etats membres de garantir un procès équitable,

Ayant à l'esprit que le Conseil a établi, par son acte du 10 mars 1995, la Convention relative à la procédure simplifiée d'extradition entre les Etats membres de l'Union européenne,

Tenant compte de l'intérêt de conclure entre les Etats membres de l'Union européenne une convention complétant la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 et les autres conventions en vigueur en la matière,

Considérant que les dispositions de ces conventions demeurent applicables pour toutes les questions qui ne sont pas traitées dans la présente Convention,

Sont convenus de ce qui suit:

Article 1

Dispositions générales

1. La présente convention a pour objet de compléter les dispositions et de faciliter l'application entre les Etats membres de l'Union européenne :

- of the European Convention on extradition of 13 December 1957 (hereinafter referred to as “European Convention on extradition”),
- the European Convention on the suppression of terrorism of 27 January 1977 (hereinafter referred to as “European Convention on the suppression of terrorism”),
- the Convention of 19 June 1990 applying the Schengen Agreement of 14 June 1985 on the gradual abolition of checks at their common borders in relations between the Member States which are party to that Convention, and
- the first chapter of the Treaty on extradition and mutual assistance in criminal matters between the Kingdom of Belgium, the Grand-Duchy of Luxembourg and the Kingdom of the Netherlands of 27 June 1962, as amended by the Protocol of 11 May 1974 (hereinafter referred to as “Benelux Treaty”) in relations between the Member States of the Benelux Economic Union.

2. Paragraph 1 shall not affect the application of more favourable provisions in bilateral or multilateral agreements between Member States, nor, as provided for in Article 28(3) of the European Convention on Extradition, shall it affect extradition arrangements agreed on the basis of uniform or reciprocal laws providing for the execution in the territory of a Member State of warrants of arrest issued in the territory of another Member State.

Article 2

Extraditable offences

1. Extradition shall be granted in respect of offences which are punishable under the law of the requesting Member State by deprivation of liberty or a detention order for a maximum period of at least twelve months and under the law of the requested Member State by deprivation of liberty or a detention order for a maximum period of at least six months.

2. Extradition may not be refused on the grounds that the law of the requested Member State does not provide for the same type of detention order as the law of the requesting Member State.

3. Article 2(2) of the European Convention on extradition and Article 2(2) of the Benelux Treaty shall also apply where certain offences are punishable by pecuniary penalties.

Article 3

Conspiracy and association to commit offences

1. Where the offence for which extradition is requested is classified by the law of the requesting Member State as a conspiracy or an asso-

- de la Convention européenne d’extradition du 13 décembre 1957, ci-après dénommée «Convention européenne d’extradition»,
- de la Convention européenne pour la répression du terrorisme du 27 janvier 1977, ci-après dénommée «Convention européenne pour la répression du terrorisme»,
- de la Convention du 19 juin 1990 d’application de l’Accord de Schengen du 14 juin 1985 relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes, dans le cadre des relations entre les Etats membres qui sont parties à cette Convention, et
- du chapitre I du Traité d’extradition et d’entraide judiciaire en matière pénale entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas, du 27 juin 1962, modifié par le Protocole du 11 mai 1974, ci-après dénommé «Traité Benelux», dans le cadre des relations entre les Etats membres de l’Union économique Benelux.

2. Le paragraphe 1 n’affecte pas l’application de dispositions plus favorables des accords bilatéraux ou multilatéraux entre Etats membres, ni, comme le prévoit l’article 28 paragraphe 3 de la Convention européenne d’extradition, les arrangements convenus en matière d’extradition sur la base d’une législation uniforme ou des législations réciproques prévoyant l’exécution sur le territoire d’un Etat membre de mandats d’arrêt décernés sur le territoire d’un autre Etat membre.

Article 2

Faits donnant lieu à extradition

1. Donnent lieu à extradition les faits punis par la loi de l’Etat membre requérant d’une peine privative de liberté ou d’une mesure de sûreté privative de liberté d’un maximum d’au moins douze mois et par la loi de l’Etat membre requis d’une peine privative de liberté ou d’une mesure de sûreté privative de liberté d’un maximum d’au moins six mois.
2. L’extradition ne peut être refusée au motif que la législation de l’Etat membre requis ne prévoit pas le même type de mesure de sûreté privative de liberté que la législation de l’Etat membre requérant.
3. L’article 2 paragraphe 2 de la Convention européenne d’extradition et l’article 2 paragraphe 2 du Traité Benelux s’appliquent également lorsque certains faits sont punis de sanctions pécuniaires.

Article 3

Conspiration et association de malfaiteurs

1. Lorsque l’infraction motivant la demande d’extradition est qualifiée par la loi de l’Etat membre requérant de conspiration ou d’associa-

ciation to commit offences and is punishable by a maximum term of deprivation of liberty or a detention order of at least 12 months, extradition shall not be refused on the ground that the law of the requested Member State does not provide for the same facts to be an offence, provided the conspiracy or the association is to commit:

- a) one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the suppression of terrorism; or
- b) any other offence punishable by deprivation of liberty or a detention order of a maximum of at least 12 months in the field of drug trafficking and other forms of organized crime or other acts of violence against the life, physical integrity or liberty of a person, or creating a collective danger for persons.

2. For the purpose of determining whether the conspiracy or the association is to commit one of the offences indicated under paragraph 1a) or b) of this Article, the requested Member State shall take into consideration the information contained in the warrant of arrest or order having the same legal effect or in the conviction of the person whose extradition is requested as well as in the statement of the offences envisaged in Article 12(2)b) of the European Convention on extradition or in Article 11(2)b) of the Benelux Treaty.

3. When giving the notification referred to in Article 18(2), any Member State may declare that it reserves the right not to apply paragraph 1 or to apply it under certain specified conditions.

4. Any Member State which has entered a reservation under paragraph 3 shall make extraditable under the terms of Article 2(1) the behaviour of any person which contributes to the commission by a group of persons acting with a common purpose of one or more offences in the field of terrorism as in Articles 1 and 2 of the European Convention on the suppression of terrorism, drug trafficking and other forms of organized crime or other acts of violence against the life, physical integrity or liberty of a person, or creating a collective danger for persons, punishable by deprivation of liberty or a detention order of a maximum of at least 12 months, even where that person does not take part in the actual execution of the offence or offences concerned; such contribution shall be intentional and made having knowledge either of the purpose and the general criminal activity of the group or of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

tion de malfaiteurs et est punie d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté d'un maximum d'au moins douze mois, l'extradition ne peut être refusée au motif que la loi de l'Etat membre requis ne prévoit pas que ces mêmes faits sont constitutifs d'une infraction, si la conspiration ou l'association a pour but de commettre:

a) une ou plusieurs des infractions visées aux articles 1er et 2 de la Convention européenne pour la répression du terrorisme; ou

b) toute autre infraction punie d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté d'un maximum d'au moins douze mois relevant du trafic de stupéfiants et d'autres formes de criminalité organisée ou d'autres actes de violence dirigés contre la vie, l'intégrité corporelle ou la liberté d'une personne, ou créant un danger collectif pour des personnes.

2. Pour déterminer si la conspiration ou l'association a pour but de commettre une des infractions visées au paragraphe 1 point a) ou b) du présent article, l'Etat membre requis prend en considération les informations figurant dans le mandat d'arrêt ou l'acte ayant la même force juridique, ou dans la décision de condamnation de la personne dont l'extradition est demandée, ainsi que dans l'exposé des faits prévu à l'article 12 paragraphe 2 point b) de la Convention européenne d'extradition ou à l'article 11 paragraphe 2 point b) du Traité Benelux.

3. Lorsqu'il procède à la notification visée à l'article 18 paragraphe 2, tout Etat membre peut déclarer qu'il se réserve le droit de ne pas appliquer le paragraphe 1 ou de l'appliquer dans certaines conditions précises.

4. Tout Etat membre qui a émis une réserve au titre du paragraphe 3 prévoit que donne lieu à extradition, aux termes de l'article 2 paragraphe 1, le comportement de toute personne qui contribue à la perpétration, par un groupe de personnes agissant dans un but commun, d'une ou de plusieurs infractions relevant d'activités de terrorisme au sens des articles 1 et 2 de la Convention européenne pour la répression du terrorisme, du trafic de stupéfiants et d'autres formes de criminalité organisée ou d'autres actes de violence dirigés contre la vie, l'intégrité corporelle ou la liberté d'une personne, ou créant un danger collectif pour des personnes, punies d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté d'un maximum d'au moins douze mois, même lorsque cette personne ne participe pas à l'exécution proprement dite de l'infraction ou des infractions en cause; sa contribution doit avoir été intentionnelle et commise en ayant connaissance soit du but et de l'activité criminelle générale du groupe, soit de l'intention du groupe de commettre l'infraction ou les infractions en cause.

Article 4

Order for deprivation of liberty in a place other than a penitentiary institution

Extradition for the purpose of prosecution shall not be refused on the ground that the request is supported, pursuant to Article 12(2)a) of the European Convention on Extradition or Article 11(2)a) of the Benelux Treaty, by an order of the judicial authorities of the requesting Member State to deprive the person of his liberty in a place other than a penitentiary institution.

Article 5

Political offences

1. For the purposes of applying this Convention, no offence may be regarded by the requested Member State as a political offence, as an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

2. Each Member State may, when giving the notification referred to in Article 18(2), declare that it will apply paragraph 1 only in relation to:

- a) the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the suppression of terrorism, and
- b) offences of conspiracy or association – which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(4) – to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the suppression of terrorism.

3. The provisions of Article 3(2) of the European Convention on extradition and of Article 5 of the European Convention on the suppression of terrorism remain unaffected.

4. Reservations made under Article 13 of the European Convention on the suppression of terrorism shall not apply to extradition between Member States.

Article 6

Fiscal offences

1. With regard to taxes, duties, customs and exchange, extradition shall also be granted under the terms of this Convention, the European Convention on extradition and the Benelux Treaty in respect of offences which correspond under the law of the requested Member State to a similar offence.

Article 4

Décision de privation de liberté dans un lieu autre qu'un établissement pénitentiaire

L'extradition aux fins d'une poursuite ne peut être refusée au motif que la demande est étayée, conformément à l'article 12 paragraphe 2 point a) de la Convention européenne d'extradition ou l'article 11 paragraphe 2 point a) du Traité Benelux, par une décision de l'autorité judiciaire de l'Etat membre requérant visant à priver une personne de sa liberté en la plaçant dans un lieu autre qu'un établissement pénitentiaire.

Article 5

Infractions politiques

1. Aux fins de l'application de la présente Convention, aucune infraction ne peut être considérée par l'Etat membre requis comme une infraction politique, un fait connexe à une telle infraction ou une infraction inspirée par des motifs politiques.

2. Lorsqu'il procède à la notification visée à l'article 18 paragraphe 2, tout Etat membre peut déclarer qu'il n'appliquera le paragraphe 1 du présent article qu'au regard

a) des infractions visées aux articles 1 et 2 de la Convention européenne pour la répression du terrorisme; et

b) des faits qualifiés de conspiration ou d'association de malfaiteurs, qui correspondent à la description des conduites visées à l'article 3 paragraphe 4, en vue de commettre une ou plusieurs des infractions visées aux articles 1 et 2 de la Convention européenne pour la répression du terrorisme.

3. Les dispositions de l'article 3 paragraphe 2 de la Convention européenne d'extradition et de l'article 5 de la Convention européenne pour la répression du terrorisme demeurent inchangées.

4. Les réserves formulées au titre de l'article 13 de la Convention européenne pour la répression du terrorisme ne s'appliquent pas à l'extradition entre les Etats membres.

Article 6

Infractions fiscales

1. En matière de taxes et impôts, de douane et de change, donnent également lieu à extradition, dans les conditions prévues par la présente Convention, la Convention européenne d'extradition et le Traité Benelux, les faits qui correspondent selon la législation de l'Etat membre requis à une infraction de même nature.

2. Extradition may not be refused on the ground that the law of the requested Member State does not impose the same type of taxes or duties or does not have the same type of provisions in connection with taxes, duties, customs and exchange as the law of the requesting Member State.

3. When giving the notification referred to in Article 18(2), any Member State may declare that it will grant extradition in connection with a fiscal offence only for acts or omissions which may constitute an offence in connection with excise, value-added tax or customs.

Article 7

Extradition of nationals

1. Extradition may not be refused on the ground that the person claimed is a national of the requested Member State within the meaning of Article 6 of the European Convention on extradition.

2. When giving the notification referred to in Article 18(2), any Member State may declare that it will not grant extradition of its nationals or will authorize it only under certain specified conditions.

3. Reservations referred to in paragraph 2 shall be valid for five years from the first day of application of this Convention by the Member State concerned. However, such reservations may be renewed for successive periods of the same duration.

Twelve months before the date of expiry of the reservation, the depositary shall give notice of that expiry to the Member State concerned.

No later than three months before the expiry of each five-year period, the Member State shall notify the depositary either that it is upholding its reservation, that it is amending it to ease the conditions for extradition or that it is withdrawing it.

In the absence of the notification referred to in the preceding subparagraph, the depositary shall inform the Member State concerned that its reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months, before the expiry of which the Member State must give notification. On expiry of that period, failure to notify shall cause the reservation to lapse.

Article 8

Lapse of time

1. Extradition may not be refused on the ground that the prosecution or punishment of the person would be statute-barred according to the law of the requested Member State.

2. L'extradition ne peut être refusée au motif que la législation de l'Etat membre requis n'impose pas le même type de taxes ou d'impôts ou ne contient pas le même type de réglementation en matière de taxes et impôts, de douane et de change que la législation de l'Etat membre requérant.

3. Lorsqu'il procède à la notification visée à l'article 18 paragraphe 2, tout Etat membre peut déclarer qu'il n'accordera l'extradition au titre d'une infraction fiscale que pour des faits susceptibles de constituer une infraction en matière d'accises, de taxe à la valeur ajoutée ou de douane.

Article 7

Extradition des nationaux

1. L'extradition ne peut être refusée au motif que la personne qui fait l'objet de la demande d'extradition est un ressortissant de l'Etat membre requis au sens de l'article 6 de la Convention européenne d'extradition.

2. Lorsqu'il procède à la notification visée à l'article 18 paragraphe 2, tout Etat membre peut déclarer qu'il n'accordera pas l'extradition de ses nationaux ou ne l'autorisera que sous certaines conditions qu'il spécifie.

3. Toute réserve visée au paragraphe 2 a une validité de cinq ans à compter du premier jour de l'application de la présente Convention par l'Etat membre concerné. Toutefois, elle peut être renouvelée pour des périodes successives de même durée.

Douze mois avant la date d'expiration de la réserve, le dépositaire informe l'Etat concerné de cette échéance.

L'Etat membre notifie au dépositaire, au plus tard trois mois avant l'expiration de chaque période de cinq ans, soit qu'il maintient sa réserve, soit qu'il la modifie dans le sens d'un allègement des conditions d'extradition, soit qu'il la lève.

En l'absence de la notification visée à l'alinéa précédent, le dépositaire informe l'Etat membre concerné que sa réserve est considérée comme automatiquement prorogée pour une période de six mois, avant l'expiration de laquelle cet Etat membre devra procéder à la notification. A l'issue de cette période, l'absence de notification entraîne la caducité de la réserve.

Article 8

Prescription

1. L'extradition ne peut être refusée au motif qu'il y a prescription de l'action ou de la peine selon la législation de l'Etat membre requis.

2. The requested Member State shall have the option of not applying paragraph 1 where the request for extradition is based on offences for which that Member State has jurisdiction under its own criminal law.

Article 9

Amnesty

Extradition shall not be granted in respect of an offence covered by amnesty in the requested Member State where that State was competent to prosecute the offence under its own criminal law.

Article 10

Offences other than those upon which the request for extradition is based

1. A person who has been extradited may, in respect of offences committed before his surrender other than those upon which the request for extradition was based, without it being necessary to obtain the consent of the requested Member State:

a) be prosecuted or tried where the offences are not punishable by deprivation of liberty;

b) be prosecuted or tried insofar as the criminal proceedings do not give rise to the application of a measure restricting his personal liberty;

c) be subjected to a penalty or a measure not involving the deprivation of liberty, including a financial penalty, or a measure in lieu thereof, even if it may restrict his personal liberty, or

d) be prosecuted, tried, detained with a view to the execution of a sentence or of a detention order or subjected to any other restriction of his personal liberty if after his surrender he has expressly waived the benefit of the rule of speciality with regard to specific offences preceding his surrender.

2. Waiver on the part of the person extradited as referred to in paragraph 1d) shall be given before the competent judicial authorities of the requesting Member State and shall be recorded in accordance with that Member State's national law.

3. Each Member State shall adopt the measures necessary to ensure that the waiver referred to in paragraph 1d) is established in such a way as to show that the person has given it voluntarily and in full awareness of the consequences. To that end, the person extradited shall have the right to legal counsel.

2. L'Etat membre requis a la faculté de ne pas appliquer le paragraphe 1 lorsque la demande d'extradition est motivée par des faits relevant de la compétence de cet Etat membre selon sa propre loi pénale.

Article 9

Amnistie

L'extradition n'est pas accordée pour une infraction couverte par l'amnistie dans l'Etat membre requis si celui-ci avait compétence pour poursuivre cette infraction selon sa propre loi pénale.

Article 10

Faits différents de ceux qui ont motivé la demande d'extradition

1. Pour des faits commis avant sa remise, autres que ceux qui ont motivé la demande d'extradition, la personne extradée peut, sans qu'il soit nécessaire de recueillir le consentement de l'Etat membre requis:

- a) être poursuivie ou jugée lorsque les faits ne sont pas punis d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté;
- b) être poursuivie ou jugée dans la mesure où les poursuites pénales ne donnent pas lieu à l'application d'une mesure de restriction de sa liberté individuelle;
- c) être soumise à l'exécution d'une peine ou d'une mesure non privative de liberté, y compris une peine ou une mesure pécuniaire, ou de la mesure qui s'y substitue, même si elle est restrictive de sa liberté individuelle;
- d) être poursuivie, jugée, détenue en vue de l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, ou soumise à toute autre restriction de sa liberté individuelle si, après sa remise, elle renonce expressément au bénéfice de la règle de la spécialité pour des faits précis antérieurs à sa remise.

2. La renonciation de la personne extradée visée au paragraphe 1 point d) est donnée devant les autorités judiciaires compétentes de l'Etat membre requérant et est consignée dans un procès-verbal, conformément au droit interne de celui-ci.

3. Chaque Etat membre adopte les mesures nécessaires pour assurer que la renonciation visée au paragraphe 1 point d) est recueillie dans des conditions faisant apparaître que la personne l'a exprimée volontairement et en étant pleinement consciente des conséquences qui en résultent. A cette fin, la personne extradée a le droit de se faire assister d'un conseil.

4. When the requested Member State has made a declaration pursuant to Article 6(3), paragraph 1a), b) and c) of this Article shall not apply to fiscal offences except those referred to in Article 6(3).

Article 11

Presumption of consent of the requested Member State

Each Member State, when giving the notification referred to in Article 18(2) or at any time, may declare that, in its relations with other Member States that have made the same declaration, consent for the purposes of Article 14(1)a) of the European Convention on extradition and Article 13(1)a) of the Benelux Treaty is presumed to have been given, unless it indicates otherwise when granting extradition in a particular case.

Where in a particular case the Member State has indicated that its consent should not be deemed to have been given, Article 10(1) still applies.

Article 12

Re-extradition to another Member State

1. Article 15 of the European Convention on extradition and Article 14(1) of the Benelux Treaty shall not apply to requests for re-extradition from one Member State to another.

2. When giving the notification referred to in Article 18(2), a Member State may declare that Article 15 of the European Convention on extradition and Article 14(1) of the Benelux Treaty shall continue to apply except where Article 13 of the Convention on simplified extradition procedure between the Member States of the European Union¹⁾ provides otherwise or where the person concerned consents to be re-extradited to another Member State.

Article 13

Central authority and transmission of documents by facsimile

1. Each Member State shall designate a central authority or, where its constitutional system so requires, central authorities responsible for transmitting and receiving extradition requests and the necessary sup-

¹⁾ Convention drawn up by the Council by Act of 10 March 1995 on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union (OJEC No C 78, 30.3.1995, p. 1).

4. Lorsque l'Etat membre requis a fait une déclaration conformément à l'article 6 paragraphe 3, le paragraphe 1 points a), b) et c) du présent article ne s'applique pas aux infractions à caractère fiscal, à l'exception de celles visées à l'article 6 paragraphe 3.

Article 11

Présomption de consentement de l'Etat membre requis

Lorsqu'il procède à la notification visée à l'article 18 paragraphe 2, ou à tout autre moment, tout Etat membre peut déclarer que, dans le cadre de ses relations avec les autres Etats membres ayant fait la même déclaration, le consentement prévu à l'article 14 paragraphe 1 point a) de la Convention européenne d'extradition et à l'article 13 paragraphe 1 point a) du Traité Benelux est réputé acquis, sauf indication contraire dans un cas particulier lorsqu'il accorde l'extradition.

Lorsque, dans un cas particulier, l'Etat membre a indiqué que son consentement n'était pas réputé acquis, l'article 10 paragraphe 1 reste d'application.

Article 12

Réextradition vers un autre Etat membre

1. L'article 15 de la Convention européenne d'extradition et l'article 14 paragraphe 1 du Traité Benelux ne sont pas applicables aux demandes de réextradition d'un Etat membre vers un autre Etat membre.

2. Lorsqu'il procède à la notification visée à l'article 18 paragraphe 2, un Etat membre peut déclarer que l'article 15 de la Convention européenne d'extradition et l'article 14 paragraphe 1 du Traité Benelux restent applicables, sauf dispositions contraires prévues à l'article 13 de la Convention relative à la procédure simplifiée d'extradition entre les Etats membres de l'Union européenne¹⁾ ou sauf si la personne concernée consent à sa réextradition vers un autre Etat membre.

Article 13

Autorité centrale et transmission de documents par télécopie

1. Chaque Etat membre désigne une autorité centrale ou, lorsque son ordre constitutionnel le prévoit, des autorités centrales chargées de transmettre et de recevoir les demandes d'extradition et les documents requis

¹⁾ Convention établie par le Conseil, par son acte du 10 mars 1995, sur la base de l'article K.3 du Traité sur l'Union européenne (JOCE n° C 78 du 30.3.1995, p. 1).

porting documents, as well as any other official correspondence relating to extradition requests, unless otherwise provided for in this Convention.

2. When giving the notification referred to in Article 18(2) each Member State shall indicate the authority or authorities which it has designated pursuant to paragraph 1 of this Article. It shall inform the depositary of any change concerning the designation.

3. The extradition request and the documents referred to in paragraph 1 may be sent by facsimile transmission. Each central authority shall be equipped with a facsimile machine for transmitting and receiving such documents and shall ensure that it is kept in proper working order.

4. In order to ensure the authenticity and confidentiality of the transmission, a cryptographic device fitted to the facsimile machine possessed by the central authority shall be in operation when the equipment is being used to apply this Article.

Member States shall consult each other on the practical arrangements for applying this Article.

5. In order to guarantee the authenticity of extradition documents, the central authority of the requesting Member State shall state in its request that it certifies that the documents transmitted in support of that request correspond to the originals and shall describe the pagination. Where the requested Member State disputes that the documents correspond to the originals, its central authority shall be entitled to require the central authority of the requesting Member State to produce the original documents or a true copy thereof within a reasonable period through either diplomatic channels or any other mutually agreed channel.

Article 14

Supplementary information

When giving the notification referred to in Article 18(2), or at any other time, any Member State may declare that, in its relations with other Member States which have made the same declaration, the judicial authorities or other competent authorities of those Member States may, where appropriate, make requests directly to its judicial authorities or other competent authorities responsible for criminal proceedings against the person whose extradition is requested for supplementary information in accordance with Article 13 of the European Convention on extradition or Article 12 of the Benelux Treaty.

In making such a declaration, a Member State shall specify its judicial authorities or other competent authorities authorized to communicate and receive such supplementary information.

à l'appui de ces demandes, ainsi que toute autre correspondance officielle relative aux demandes d'extradition, sauf disposition contraire de la présente convention.

2. Lorsqu'il procède à la notification visée à l'article 18 paragraphe 2, chaque Etat membre indique l'autorité ou les autorités qu'il a désignées en application du paragraphe 1 du présent article. Il communique au dépositaire toute modification concernant cette désignation.

3. La demande d'extradition et les documents visés au paragraphe 1 peuvent être transmis par télécopie. Chaque autorité centrale dispose d'un appareil assurant par cette voie la transmission et la réception de ces documents et veille à ce qu'il soit maintenu en état de fonctionnement.

4. Lorsqu'il est fait usage d'un appareil de télécopie pour l'application du présent article, la communication est cryptée par un dispositif cryptographique associé à l'appareil dont dispose l'autorité centrale, afin de garantir l'origine et la confidentialité de la transmission.

Les Etats membres se concertent sur les modalités pratiques d'application du présent article.

5. Afin de garantir l'authenticité des pièces d'extradition, l'autorité centrale de l'Etat membre requérant déclare dans sa demande qu'elle certifie la conformité avec les originaux des pièces transmises à l'appui de cette demande et donne la description de la pagination. Si l'Etat membre requis conteste cette conformité, son autorité centrale est fondée à exiger de l'autorité centrale de l'Etat membre requérant qu'elle produise les originaux des pièces ou leur copie conforme dans un délai raisonnable, soit par la voie diplomatique, soit par toute autre voie convenue d'un commun accord.

Article 14

Complément d'information

Lorsqu'il procède à la notification visée à l'article 18 paragraphe 2, ou à tout autre moment, tout Etat membre peut déclarer que, dans le cadre de ses relations avec les autres Etats membres ayant fait la même déclaration, les autorités judiciaires ou les autres autorités compétentes de ces autres Etats membres peuvent, s'il y a lieu, s'adresser directement à ses autorités judiciaires ou à ses autres autorités compétentes chargées des poursuites pénales contre la personne dont l'extradition est demandée pour solliciter un complément d'information, conformément à l'article 13 de la Convention européenne d'extradition ou à l'article 12 du Traité Benelux.

Au moment où il fait cette déclaration, l'Etat membre indique quelles sont ses autorités judiciaires ou ses autres autorités compétentes habilitées à solliciter, à communiquer et à recevoir ce complément d'information.

Article 15

Authentication

Any document or any copy of documents transmitted for the purposes of extradition shall be exempted from authentication or any other formality unless expressly required by the provisions of this Convention, the European Convention on extradition or the Benelux Treaty. In the latter case, copies of documents shall be considered to be authenticated when they have been certified true copies by the judicial authorities that issued the original or by the central authority referred to in Article 13.

Article 16

Transit

In the case of transit, under the conditions laid down in Article 21 of the European Convention on extradition and Article 21 of the Benelux Treaty, through the territory of one Member State to another Member State, the following provisions shall apply:

a) any request for transit must contain sufficient information to enable the Member State of transit to assess the request and to take the constraint measures needed for execution of the transit vis-à-vis the extradited person.

To that end, the following information shall be sufficient:

- the identity of the person extradited;
- the existence of an arrest warrant or other document having the same legal effect or of an enforceable judgment;
- the nature and the legal description of the offence;
- a description of the circumstances in which the offence was committed, including the date and place;

b) the request for transit and the information provided for in point a) may be sent to the Member State of transit by any means leaving a written record. The Member State of transit shall make its decision known by the same method;

c) in the case of transport by air without a scheduled stopover, if an unscheduled landing occurs, the requesting Member State shall provide the transit Member State concerned with the information provided for in point a);

d) subject to the provisions of this Convention, in particular Articles 3, 5 and 7, the provisions of Article 21(1), (2), (5) and (6) of the European Convention on extradition and Article 21(1) of the Benelux Treaty shall continue to apply.

Article 15

Authentication

Tout document ou toute copie de document transmis à des fins d'extradition est dispensé d'authentification ou de toute autre formalité, sauf dispositions contraires expresses de la présente Convention, de la Convention européenne d'extradition ou du Traité Benelux. Dans ce dernier cas, les copies des documents sont considérées comme authentifiées dès lors qu'elles ont été certifiées conformes par les autorités judiciaires qui ont délivré l'original ou par l'autorité centrale visée à l'article 13.

Article 16

Transit

En cas de transit, au sens de l'article 21 de la Convention européenne d'extradition et de l'article 21 du Traité Benelux, à travers le territoire d'un Etat membre vers un autre Etat membre, les dispositions suivantes s'appliquent :

a) Les renseignements contenus dans la demande de transit doivent être suffisants pour permettre à l'Etat membre de transit d'évaluer la demande et de prendre à l'encontre de la personne extradée les mesures de contrainte nécessaires à l'exécution du transit.

A cet effet, les renseignements suivants sont considérés comme suffisants:

- identité de la personne extradée,
- existence d'un mandat d'arrêt ou d'un acte ayant la même force juridique ou d'un jugement exécutoire,
- nature et qualification légale de l'infraction,
- description des circonstances de l'infraction, y compris la date et le lieu.

b) La demande de transit ainsi que les renseignements prévus au point a) peuvent être adressés à l'Etat membre de transit par tout moyen permettant d'en conserver une trace écrite. L'Etat membre de transit fait connaître sa décision par le même procédé.

c) En cas d'utilisation de la voie aérienne sans escale prévue, lorsque survient un atterrissage fortuit, l'Etat membre requérant fournit à l'Etat membre concerné les renseignements prévus au point a).

d) Sous réserve des dispositions de la présente Convention, et notamment de ses articles 3, 5 et 7, les dispositions de l'article 21 paragraphes 1, 2, 5 et 6 de la Convention européenne d'extradition, ainsi que de l'article 21 paragraphe 1 du Traité Benelux, restent d'application.

Article 17

Reservations

No reservations may be entered in respect of this Convention other than those for which it makes express provision.

Article 18

Entry into force

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the constitutional procedures for the adoption of this Convention.

3. This Convention shall enter into force ninety days after the notification referred to in paragraph 2 by the State, Member of the European Union at the time of adoption by the Council of the Act drawing up this Convention, which is last to complete that formality.

4. Until this Convention enters into force, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2, or at any other time, declare that as far as it is concerned this Convention shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration. Such declarations shall take effect ninety days after the date of deposit thereof.

5. This Convention shall apply only to requests submitted after the date on which it enters into force or is applied as between the requested Member State and the requesting Member State.

Article 19

Accession of new Member States

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.

2. The text of this Convention in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.

3. The instruments of accession shall be deposited with the depositary.

4. This Convention shall enter into force with respect to any State that accedes to it ninety days after the deposit of its instrument of acces-

Article 17

Réserves

La présente Convention ne peut faire l'objet d'aucune réserve, hormis celles qu'elle prévoit expressément.

Article 18

Entrée en vigueur

1. La présente Convention est soumise à adoption par les Etats membres conformément à leurs règles constitutionnelles respectives.

2. Les Etats membres notifient au Secrétaire général du Conseil de l'Union européenne l'accomplissement des procédures requises par leurs règles constitutionnelles respectives pour l'adoption de la présente convention.

3. La présente Convention entre en vigueur quatre-vingt-dix jours après la notification visée au paragraphe 2 par l'Etat, membre de l'Union européenne au moment de l'adoption par le Conseil de l'acte établissant la présente Convention, qui procède le dernier à cette formalité.

4. Jusqu'à l'entrée en vigueur de la présente Convention, chaque Etat membre peut, lorsqu'il procède à la notification visée au paragraphe 2 ou à tout autre moment, déclarer que cette Convention est applicable, en ce qui le concerne, dans ses rapports avec les Etats membres qui ont fait la même déclaration. Ces déclarations prennent effet quatre-vingt-dix jours après la date de leur dépôt.

5. La présente Convention ne s'applique qu'aux demandes présentées postérieurement à la date de son entrée en vigueur ou de sa mise en application dans les relations entre l'Etat membre requis et l'Etat membre requérant.

Article 19

Adhésion de nouveaux Etats membres

1. La présente Convention est ouverte à l'adhésion de tout Etat qui devient membre de l'Union européenne.

2. Le texte de la présente Convention dans la langue de l'Etat membre adhérent, établi par le Conseil de l'Union européenne, fait foi.

3. Les instruments d'adhésion sont déposés auprès du dépositaire.

4. La présente Convention entre en vigueur à l'égard de tout Etat qui y adhère quatre-vingt-dix jours après le dépôt de son instrument d'adhé-

sion or on the date of entry into force of this Convention if it has not already entered into force at the time of expiry of the said period of ninety days.

5. Where this Convention is not yet in force at the time of the deposit of their instrument of accession, Article 18(4) shall apply to acceding Member States.

Article 20

Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.

2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, declarations and reservations, and also any other notification concerning this Convention.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned Plenipotentiaries have signed this Convention.

DONE at Dublin, on the twenty-seventh day of September in the year one thousand nine hundred and ninety-six, in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall transmit a certified copy to each of the Member States.

sion ou à la date de l'entrée en vigueur de cette Convention, si elle n'est pas encore entrée en vigueur au moment de l'expiration de ladite période de quatre-vingt-dix jours.

5. Si la présente Convention n'est pas encore en vigueur lors du dépôt de leur instrument d'adhésion, l'article 18 paragraphe 4 s'applique aux Etats membres adhérents.

Article 20

Dépositaire

1. Le Secrétaire général du Conseil de l'Union européenne est dépositaire de la présente Convention.

2. Le dépositaire publie au Journal officiel des Communautés européennes l'état des adoptions et des adhésions, les déclarations et les réserves, ainsi que toute autre notification relative à la présente Convention.

EN FOI DE QUOI, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente Convention.

FAIT à Dublin, le vingt-sept septembre mil neuf cent quatre-vingt-seize, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, tous ces textes faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne. Le Secrétaire général en transmet une copie certifiée conforme à chaque Etat membre.

Annex**Joint Declaration on the right of asylum**

The Member States declare that this Convention is without prejudice either to the right of asylum to the extent to which it is recognized by their respective constitutions or to the application by the Member States of the provisions of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, as supplemented by the Convention relating to the Status of Stateless Persons of 28 September 1954 and by the Protocol relating to the Status of Refugees of 31 January 1967.

Declaration by Denmark, Finland and Sweden concerning Article 7 of this Convention

Denmark, Finland and Sweden confirm that – as indicated during their negotiations on accession to the Schengen agreements – they will not invoke, in relation to other Member States which ensure equal treatment, their declarations under Article 6(1) of the European Convention on Extradition as a ground for refusal of extradition of residents from non-Nordic States.

Declaration on the concept of “nationals”

The Council takes note of the Member States’ undertaking to apply the Council of Europe Convention of 21 March 1983 on the Transfer of Sentenced Persons in respect of the nationals of each Member State within the meaning of Article 3(4) of the said Convention.

The Member States’ undertaking mentioned in the first paragraph is without prejudice to the application of Article 7(2) of this Convention.

Declaration by Greece re Article 5

Greece interprets Article 5 from the standpoint of paragraph 3 thereof. This interpretation ensures compliance with the conditions of the Greek constitution, which:

– expressly prohibits extradition of a foreigner pursued for activities for freedom, and

Annexe**Déclaration commune liée au droit d'asile**

Les Etats membres déclarent que la présente Convention ne saurait porter atteinte au droit d'asile tel qu'il est reconnu par leurs Constitutions respectives ni à l'application par ces Etats membres des dispositions de la Convention relative au statut des réfugiés du 28 juillet 1951, complétée par la Convention sur le statut des apatrides du 28 septembre 1954 et par le Protocole relatif au statut des réfugiés du 31 janvier 1967.

Déclaration du Danemark, de la Finlande et de la Suède relative à l'article 7 de la présente Convention

Le Danemark, la Finlande et la Suède confirment – ainsi qu'ils l'avaient fait savoir au cours des négociations en vue de leur adhésion aux Accords de Schengen – qu'ils ne se prévaudront pas, à l'égard des autres Etats membres qui assurent un traitement égal, des déclarations qu'ils ont faites dans le cadre de l'article 6 paragraphe 1 de la Convention européenne d'extradition pour refuser l'extradition de résidents d'Etats qui ne sont pas des Etats nordiques.

Déclaration relative à la notion de «nationaux»

Le Conseil prend note de l'engagement des Etats membres d'appliquer la Convention du Conseil de l'Europe du 21 mars 1983 sur le transfèrement des personnes condamnées à l'égard des nationaux de chaque Etat membre au sens de l'article 3 paragraphe 4 de ladite Convention.

L'engagement des Etats membres mentionné au premier alinéa est pris sans préjudice de l'application de l'article 7 paragraphe 2 de la présente Convention.

Déclaration de la Grèce relative à l'article 5

La Grèce interprète l'article 5 sous l'angle du paragraphe 3 de ce même article. Cette interprétation assure le respect des conditions de la Constitution hellénique, qui:

– prévoit expressément l'interdiction d'extrader un étranger poursuivi en raison de son activité pour la liberté, et

– distinguishes between political and so-called mixed offences, for which the rules are not the same as for political offences.

**Declaration by Portugal on extradition requested
for an offence punishable by a life sentence or
detention order**

Having entered a reservation in respect of the European Convention on Extradition of 1957 to the effect that it will not grant extradition of persons wanted for an offence punishable by a life sentence or detention order, Portugal states that where extradition is sought for an offence punishable by a life sentence or detention order, it will grant extradition, in compliance with the relevant provisions of the Constitution of the Portuguese Republic, as interpreted by its Constitutional Court, only if it regards as sufficient the assurances given by the requesting Member State that it will encourage, in accordance with its law and practice regarding the carrying out of sentences, the application of any measures of clemency to which the person whose extradition is requested might be entitled.

Portugal reaffirms the validity of undertakings entered into in existing international agreements to which it is party, in particular in Article 5 of the Convention on Portuguese accession to the Convention Applying the Schengen Agreement.

Council declaration on the follow-up to the Convention

The Council declares:

- a) that it considers that there should be a periodic review, on the basis of information supplied by the Member States, of:
- the implementation of this Convention;
 - the functioning of this Convention after its entry into force;
 - the possibility for Member States to amend the reservations entered in the framework of this Convention with a view to easing the conditions for extradition or withdrawing its reservations;
 - the general functioning of extradition procedures between the Member States;
- b) that it will consider, one year after entry into force of this Convention, whether jurisdiction should be given to the Court of Justice of the European Communities.
-

– distingue les infractions politiques de celles dites mixtes, pour lesquelles il n'est pas prévu le même régime que pour les infractions politiques.

Déclaration du Portugal concernant l'extradition demandée pour une infraction à laquelle correspondra une peine ou une mesure de sûreté à caractère perpétuel

Ayant formulé une réserve à la Convention européenne d'extradition de 1957 selon laquelle il n'accordera pas l'extradition des personnes lorsqu'elles seront réclamées pour une infraction à laquelle correspondra une peine ou une mesure de sûreté à caractère perpétuel, le Portugal déclare que, lorsque l'extradition est demandée pour une infraction à laquelle correspondra une telle peine ou mesure de sûreté, il n'accordera l'extradition, dans le respect des dispositions pertinentes de sa Constitution, telles qu'interprétées par sa Cour constitutionnelle, que s'il considère comme suffisantes les assurances fournies par l'Etat membre requérant de promouvoir, selon sa législation et sa pratique en matière d'exécution des peines, les mesures d'aménagement dont pourrait bénéficier la personne réclamée.

Le Portugal réaffirme la validité des engagements souscrits dans les accords internationaux en vigueur auxquels il est partie, et en particulier au titre de l'article 5 de la Convention d'adhésion du Portugal à la Convention d'application de Schengen.

Déclaration du Conseil relative au suivi de la Convention

Le Conseil déclare

- a) qu'il considère comme opportun de procéder, sur la base des informations fournies par les Etats membres, à un examen périodique:
 - de la mise en oeuvre de la présente Convention,
 - de son fonctionnement lorsqu'elle sera en vigueur,
 - de la possibilité pour les Etats membres de modifier les réserves exprimées dans le cadre de la présente Convention dans le sens d'un allègement des conditions d'extradition ou de lever ces réserves,
 - du fonctionnement des procédures d'extradition entre les Etats membres dans une perspective générale;
 - b) qu'il examinera un an après l'entrée en vigueur de la présente Convention l'attribution éventuelle d'une compétence à la Cour de justice des Communautés européennes.
-

D. PARLEMENT

De Overeenkomst behoeft ingevolge artikel 91 van de Grondwet de goedkeuring der Staten-Generaal, alvorens het Koninkrijk aan de Overeenkomst kan worden gebonden.

G. INWERKINGTREDING

De bepalingen van de Overeenkomst zullen ingevolge artikel 18, derde lid, in werking treden negentig dagen na de laatste der kennisgevingen door de Staten dat de overeenkomstig hun grondwettelijke bepalingen voor de aanvaarding van deze Overeenkomst vereiste procedures zijn voltooid.

J. GEGEVENS

Van het op 4 november 1950 te Rome tot stand gekomen Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, naar welk Verdrag in de preambule tot de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, zijn de Engelse en Franse tekst geplaatst in *Trb.* 1951, 154 en de herziene vertaling in *Trb.* 1990, 156.

Van het op 28 juli 1951 te Genève tot stand gekomen Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, naar welk Verdrag in de bijlage bij de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, zijn tekst en vertaling geplaatst in *Trb.* 1951, 131; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1995, 136.

Van het op 28 september 1954 te New York tot stand gekomen Verdrag betreffende de status van staatlozen, naar welk Verdrag in de bijlage bij de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, zijn de Engelse en Franse tekst geplaatst in *Trb.* 1955, 42 en de vertaling in *Trb.* 1957, 22; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1995, 137.

Van het op 13 december 1957 te Parijs tot stand gekomen Europees Verdrag betreffende uitlevering, naar welk Verdrag onder meer in de preambule tot de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, zijn tekst en vertaling geplaatst in *Trb.* 1965, 9; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1996, 278.

Van het op 27 juni 1962 te Brussel tot stand gekomen Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken, naar welk Verdrag onder meer in artikel 1, eerste lid, van de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, is de tekst geplaatst in *Trb.* 1962, 97; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1995, 66. Dit Verdrag is aangevuld en gewijzigd bij het Protocol van Brussel, 11 mei 1974. Van dit Protocol, waarnaar eveneens in artikel 1, eerste lid, van de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, is de tekst geplaatst in *Trb.* 1974, 161; zie ook *Trb.* 1982, 9.

Van het op 31 januari 1967 te New York tot stand gekomen Protocol

betreffende de status van vluchtelingen, naar welk Protocol in de Bijlage bij de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, zijn de Engelse en Franse tekst en de vertaling geplaatst in *Trb.* 1967, 76; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1995, 138.

Van het op 27 januari 1977 te Straatsburg tot stand gekomen Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme, naar welk Verdrag in artikel 1, eerste lid, van de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, zijn tekst en vertaling geplaatst in *Trb.* 1977, 63; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1995, 149.

Van het op 21 maart 1983 te Straatsburg tot stand gekomen Europees Verdrag inzake de overbrenging van gevonniste personen, naar welk Verdrag in de bijlage bij de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, zijn tekst en vertaling geplaatst in *Trb.* 1983, 74; zie ook laatstelijk, *Trb.* 1996, 87.

Van de op 19 juni 1990 te Schengen tot stand gekomen Overeenkomst ter uitvoering van het tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België, de Bondsrepubliek Duitsland, de Franse Republiek en het Groothertogdom Luxemburg op 4 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, naar welke Overeenkomst in artikel 1, eerste lid, van de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, is de tekst geplaatst in *Trb.* 1990, 145; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1996, 300.

Van het op 7 februari 1992 te Maastricht tot stand gekomen Verdrag betreffende de Europese Unie is de Nederlandse tekst geplaatst in *Trb.* 1992, 74; zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1994, 28.

Van de op 10 maart 1995 te Brussel tot stand gekomen Overeenkomst aangaande de verkorte procedure tot uitlevering tussen de Lid-Staten van de Europese Unie, naar welke Overeenkomst onder meer in de preambule tot de onderhavige Overeenkomst wordt verwezen, zijn de Nederlandse, Engelse en Franse tekst geplaatst in *Trb.* 1995, 110.

Uitgegeven de vijftiende november 1996.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

H. A. F. M. O. VAN MIERLO